

Органъ на Епархийското Свещеническо Братство „Св. Царь Борисъ“ въ Варненската и Преславска Епархия
ЗА РЕЛИГИЯ, ПРОСВѢТА И ОБЩЕСТВЕНЪ ЖИВОТЪ

За обявления се плаща по споразумение

Протоиерей П. Икономовъ

Всички суми за вестника да се изплащат на енорийските свещеници, а абонатитъ вѣнъ отъ Варненската и Преславска епархия да ги изпращатъ до редактора

Да застанемъ на будна стража

Протестантизма бѣ първата адска машина противъ християнската вѣра. Той даде възможность на безконтролно свободомислие по християнскитѣ религиозни въпроси и негова законна рожба стана богохуството и атеизма. Учениитѣ се надпреварваха да откриватъ

да се подчинява на властта. А слязе ли бо-гоотрицанието въ народ-нитѣ маси, избухва ма-териална революция и потичатъ потоци кръвъ". Ние сме свидетели на тѣзи горчиви истини. Вждаме без-божието накъде ни влѣче и все пакъ хромимъ, недочува-ме, недовиждаме. Все ни се струва, че бурята ще отмине, а ние ще останемъ невради-ми; че нещастия може да се изсипятъ, а ние ще оцѣлвемъ. Затова не стоимъ на будна стража. Сатанинската отрова на безбожието и насъ може би съ паритѣ си е малко за-сегнала и ни приспива въ хладно безразличие. Време е да чуемъ думитѣ на пророка: „Душе моя, душе моя, стани, що спишъ?" Да се пробудимъ! Да закъятъ църковнитѣ и обществени трибуни. Да се

Това до висша степен зависи от мъдростта и осторожността на цялото гражданство, а най-вече от родолюбieto и неуморните грижи на управниците, който трябва да подсиригва живота и имота, труда и свободата на всички граждани — без изключения.

Класовата борба винаги е била фискална за всички народи. От тази народна трибуна не веднъж см: заявявали, че справедливо законодателство, което може да гарантира всичко това — личната свобода и все:границия възход на единя народъ, не може да се изгради безъ Блга и Нюланда законъ.

Олига на болшевизиите потвърди историческия истина, че общественият строй, подреден без Бога и Неговия закон, не може да избегне кървавия друм на революцията.

Руската революция е добър примѣръ и урокъ за всички народи.

Благословена е оная страна, щастливъ е оня народъ, който
бъ време вземе всички мѣрки, за да се избѣгнатъ всѣкакви втрешни
сѣтресения, които влечатъ следъ себе си само кърви и сълзи. То
гава и цѣлия адъ, съ всички свои сили да би възстаналъ, не би
можалъ да разклати устоитѣ на тази страна, нито пъкъ да подхвър
ли народа и въ братоубийствена война.

ДА ВНИМАВАМЕ!

Кой трѣбва да благотвори?

Обикновено се мисли, че благотворителността е дълг само на имотните и богати хора. Това е неправилно разбиране на християнската добродетел, и е противно на съвета на ап. Павла, който казва: „А благотворителността и щедростта не забравяйте, защото такива жертви са благододни Богу“ (Евр. 13:16). Благотворителността е дълг на всички християни — богати и бедни. Тя е всеобща. Комуто е дадено много, много трябва да даде, а комуто е дадено малко, малко — да даде. На това ни учи св. Църква, основавайки се на св. Писание. Във ветхий завет всеки израелитянинът бѣ длъженъ да дава десетъкътъ отъ дохода си въ храма и за беднатѣ (Лев. 27:30). Въ новия заветъ, това е прекакво трѣбва да ни даде на отговорилъ: „Който има две дрехи, нека даде ономува, който нѣма; който има храна, нека прави същото“. (Лук 3 : 11).

Както благодатните дарове, които се даватъ отъ Бога, сж за всички хора — бедни и богати, така и добродетелитѣ, които трѣбва да вършатъ християнитѣ, сж за всички — бедни и богати. Исусъ Христосъ обеща спасение на Закхей, който половината отъ името си раздаде на сиромаситѣ, но той показа за примѣръ милостивия самарянинъ, който, макаръ да не бѣше богатъ, поръча на негови разносци да се лѣкува наранения отъ разбойниците иудеинъ. Исусъ опрости грѣховетъ на жената, която помаза краката му съ скъпо миро, но похаали и вдовицата, която пусна и последнитѣ си две лепти въ църковния дискусъ. Не се гледа колко се дава, но какъ се дава т. е. дали се дава отъ сърдце. Ап. Павелъ ни учи, че всѣки трѣбва да благотвори, съ колкото му се отъ сърдце отдѣли, безъ да му се свида и безъ да бѣде принуждаванъ.

„Който благовтори, нему и Богъ помага. Сарептската вдовица, която била посетена отъ пророкъ Илия, макаръ, че тя и сина ѝ да сж имали самоушепа брашно и малко масло, не отказала да даде храна на

(следва на 2-ра стр.)

призове и върне човъчеството
към своята вяра въ триедин-
ния Богъ за да грѣйне нови-
ятъ свѣтъ и радостенъ день
за всички.

Любомир Бобевски

МОЛИТВА

Проспахъ живота си срѣдъ леностъ,
въ бездѣлие и суета,
срѣдъ нощенъ пиръ и глупавъ блѣсъкъ
и срѣдъ духовна ницета.

Протрихъ очитѣ си азъ сънни,
и хвърлихъ буденъ взоръ предъ менъ
и въ нощъ разбрахъ, че бѣхъ обърналъ,
азъ слънчевия топълъ день...

Срѣдъ свѣталината Ти небесна,
и срѣдъ златиститѣ лъчи,
на Твоята, Иисусе, правда,
ще гледамъ Твоитѣ очи!

Кой трѣбва да благодотвори?

(продължение отъ 1-ва стр.)

пророка. И Богъ помогналъ на тази жена. Презъ всичкото време на гладъ, кжшата ѝ не останала безъ храна. Товигъ, когато бѣше богатъ, даваше на сиромаситѣ, но когато изпадна, пакъ продължаваше да помага. Затова и Богъ му помогна, пакъ да забогатѣе...

Ако хвърлимъ бѣгълъ погледъ върху благодотворителността въ сегашно време, ще видимъ, че тя се върши въ по-големата частъ отъ специални институти и отъ по-заможни и благочестиви люди. Мнозина се мжчатъ по цѣли дни и нощи да спечелятъ нѣщо. Треперятъ надъ него. Ако имъ се иска нѣщо за благодотворителна целъ, веднага се извиняватъ, че сж бедни, или че това, което иматъ, пазятъ го за старини, защото бждещето имъ не е осигурено. Дори понѣкога и околнитѣ ги оправдаватъ. Не рѣдко сме слушали да се казва за нѣкоя жена: „Седмича сѣде мѣчилъ, трепалъ, нека сега се повесели и гуляе“. Ако таки ватъ хора, а тѣ сж много, разумно харчатъ спечеленото, ще могатъ да посрѣщатъ най-належащитѣ си нужди, ще могатъ да си позволятъ нѣкои скромни развлѣчения, да отдѣлятъ нѣщичко за старини и много малко да отдѣлятъ и за благодотворителностъ. Тогава Богъ ще благослови труда имъ и ще умножи плодовѣтъ имъ. Макаръ и да не е богатъ, чо-

вѣкъ трѣбва да благодотвори. Обаче, колкото и малка да е помощта, трѣбва да се дава на време, защото само тогава тя е ползотворна и спасителна. Премждрия Соломонъ казва: „Не казвай на приятеля си: „Иди си и дойди пакъ, и утре ще ти дамъ, когато имашъ при себе си. Защо не знаешъ, какво ще роди утрешния день“.

И тъй, всѣки християнинъ, богатъ и беденъ, трѣбва да благодотвори и помага. Всѣки споредъ силитѣ и възможноститѣ си. Това трѣбва да се върши отъ любовъ и съ желание, а не да се чуе отъ хората и да се печели слава съ това.

Голѣмъ воененъ благодотворителенъ концертъ

На 3. III т. г. музикалниятъ салонъ на Варн. нар. театръ. Диригентитѣ — капелмайсторъ кап. Л. Тодоровъ и мичманъ Я. Попилиевъ изпълниха съ голѣма вѣщина избранитѣ музикални творби, отъ чужди и наши композитори, и заслужено получиха бурнитѣ аплодисменти на варненското гражданство. На 11. III концерта бѣ позоренъ. Прихода отъ 432 000 лв. бѣ поднесенъ отъ Началникътъ на гарнизона на кмета на гр. Варна г. Петъръ Стояновъ. въ полза на беднитѣ вари. Граждани.

Фелдфебель-школникъ М. Ст.

Рѣдкъ примѣръ на безстрашие и самоотверженостъ

Презъ нощта на 22 II т. г. стихиянъ пожаръ, предизвиканъ отъ комина на противовъдушната защита, опожари и унищожидо основи една отъ най-хубавитѣ църкви въ североизточна България, църквата „Св. Три Светители“ въ гр. Шуменъ. Строена презъ време на робството, тя бѣ и истински паметникъ на рѣзбарското и иконописно изкуство. Затова еднакво силно е покрусено както религиозното, така и националното чувство на всички граждани. Мало и голѣмо, мжже и жени отъ града и околната се стичатъ масово да видятъ и оплачатъ тази светиня. Пожарътъ бѣ страшенъ и стихиянъ. Пожарната команда, извикана късно, се яви само за две минути. Тя, обаче, не бѣ въ състояние да се справи съ огнената стихия; вѣтрътъ, снѣгътъ и студътъ затруднявахъ извънредно много работата ѝ. За нѣколко минути огненитѣ езици обхванаха цѣлата църква. Дървениятъ таванъ съ сабята великолепна рѣзба горѣше като барутъ. Притеклитѣ се войници и граждани бѣха безпомощни и нѣми зрители на тази страхотна борба. Никой не се решаваше да влѣзе вътре да спасява ценноститѣ и покжщината на храма.

Въ това време пристига свещеникъ Хубанчевъ, служащъ при сжия храмъ. Безъ аскакво колебание, съ изумително безстрашие и рискъ за живота си, той се хвърля презъ дима и огненитѣ пламъ-

циаленъ сандѣкъ да етъ плащаница на църквата. Едната отъ тѣхъ е работена преди освобождението въ Цариградъ и сега струва надъ 200 хил. лв., а другата подарена отъ щедра дарителка, се оценява надъ 60—70 хил. лв. Свещеникътъ съ сълзи на очи моли пожарникритѣ да ги спасятъ. Тогава старшията Каракашевъ презъ огнената лава смѣло се изкачва горе и бързо слиза долу, казвайки: „Нищо не намѣрихъ. Горе всичко гори...“ Тогава свещеникъ Хубанчевъ, задържанъ отъ граждани и умоляванъ да не излага повече живота си на опасностъ, а да помисли, че има жена и деца, изскубва се отъ ржцетѣ имъ и заедно съ старшията свѣтквично се понася презъ огнь и димъ по стълбището къмъ таванската стая. Презъ горящи греди и огнени езици, подъ страхотно падащия таванъ и покривъ, тѣ успѣватъ да достигнатъ горе. Сндѣкътъ току що се запалилъ. Отварятъ тѣ горящия вече капакъ. Граватъ напълно запазенитѣ и непожтнати още плащаница и отново презъ огнената стихия подигатъ надолу.

Този голѣмъ подвигъ на безстрашие и самоотверженостъ извика възторгъ и сълзи у всички присѣстващи. Цѣлото гражданство е възхитено отъ великия подвигъ на неустрашимия свещеникъ. Отецъ Хубанчевъ прояви при-

подвигъ, който тавана вече горѣше, и само за една минута успѣва да изнесе всичко ценно и свято отъ св. олтаръ. Следъ това, последванъ отъ подпоручикъ Зашевъ, който особено се отличил, бързо отива въ параклиса при църквата и за мигъ всичко, зедно съ цѣлия иконостасъ, бива изнесено навънъ.

Малко следъ това, неустрашимиятъ отецъ Хубанчевъ си спомня, че въ таванската стая на храма се намиратъ въ спе-

же да прояви въ изключителни моменти на смъртна опасностъ. Родната църква може да се гордѣе съ такива неустрашими свои служители. Тѣ заслужено иматъ обичта, почитта и уважението на всички християни и добри българи. Ние благодаримъ предъ тѣхния подвигъ и готовностъ да пожертвуватъ живота си за общото благо.

Родината е щастлива и тя може да се гордѣе съ такива (следва на 4-та стр.)

Ив. Казъловъ

ПРОЛѢТЪ

Животворниятъ дѣхъ лѣтътъ — не вѣчно вѣщата се природа — плодороднитѣ полета ни.

Лжчитѣ на живи слънце избално огрѣче майката земя и всичко за новъ животъ новъ раздѣтъ и поде.

Пролѣтъ дойде! пакъ днитѣ, когато всѣво е обхванато отъ ния устремъ къмъ твокогато земята отново въ родилнитѣ мжки и ято ще покълнатъ семе сочния младъ животъ ново плодородие.

Пролѣтъта разлѣча своето благоухание и внесе стихията на живъ възраждането. Наизлѣзо синоветѣ на нашия героземедѣлски народъ и сили и нови надежди отъ ха великото дѣло на сво дотворенъ трудъ.

Заблика новъ живо трудъ и подвигъ, на ства и героизмъ. За преорана и семената на та реколта сж хвърлени ржката на неуморния Закипъ тежкъ трудъ и лень потъ заоблиа всѣкъ на родната земя. Велика вѣчна възвръждаща се дѣлска армия е мобилиз всичкитѣ си сили въ безния свой походъ къмъ ваване на стопански благодотвори и можествено държавата. Съ непосредствено и любовъ, сапре-

Пролѣтъ дойде! Сияеща чезарна и будещъ всичъ новъ животъ и за новъ моренъ трудъ на всѣкъ бъръ българинъ.

Дойде пролѣтъ на новъ дотворенъ трудъ, на новъ надежди и нози усилия за лѣтъ въ живота.

Печатница А. Пидийки
— ВАРНА —
ул. „Панагюрище“ 4 — тел.

Д. Костова

СРЕБЪРНОТО КРЪСТЧЕ

(разказъ)

— Не се отчайвай, добрий ми приятелю, не обясвай глава, не е още всичко загубено, имай куражъ! За да те успокоя, ще ти разправа за младинитѣ си. Това казваше единъ добъръ и уважаванъ гражданинъ на другъ сжщо такъвъ. — Бѣхъ невъзможенъ хлапакъ. Имахъ добро сърдце, но каква полза отъ това, когато не бѣхъ въ състояние да обуздавамъ желанията си и да не върша глупости, които винаги стигаха до престѣпления? Но, колкото и да не вървехъ... да... възмездие то ме стигна, както вѣщаеше моята леля.

Ахъ тая леля! Тя бѣше една леля... една дяволъ леля! Чете, братко, въ душата ти, като въ разтворена книга. Ето тая леля, приятелю, подкара живота ми по правъ пътъ. Както твърде често, пакъ бѣха изчезнали отъ скрина 1000 лв. Въ цѣлия домъ заца-

ри тревога. Тарашуватъ се чекмеджета, кревати, сандѣци, дано се намѣрятъ негде загубени. Най-грижливо дира и азъ и значително попоглѣждамъ слугинята. Тѣкмо въ тоя моментъ пристигна леля... Сждба! Изтрѣпнахъ и примрѣхъ отъ суевѣрно предчувствие, че ето сега, ще ми се случи най-страшното... И се случи.

Мама ѝ пришепна нѣщо, навѣрно за предположенията си, да не би слугинята да ги взела. Леля смръщи вежди, изгледа изпитателно слугинята, после я извика при себе си, погали я и мило я изпрати вънъ отъ стаята. Когато останаме сами, безъ забикалки, посочи менъ и увѣрено заяви: — Его крадецо!

После, все пакъ доста кротко ме извика при себе си и ми каза: — Паритѣ си взелъ ти и азъ ще ги намѣря, но не е до паритѣ. Има нѣщо много по-

важно, то е, че ти крадешъ не само паритѣ на баща си, а себе си, бждещето си, ти крадешъ доброто и истината и ще бждешъ наказанъ. Помни, възмездие то не ще закъснѣе да ти се отплати, вървай! Докато не е късно, признай се, добрий ми Ванко, разкай се, заречи се, че повече никогато нищо лошо не ще сторишъ.

Азъ се обидихъ и отчаяно заридяхъ:

— Мамо, мамо, не съмъ азъ, леля се лъже, не съмъ азъ... Рукнаха едри сълзи и колко ми бѣше лесно да ги проливамъ, стига само да унищожа съмненията на леля си.

Настрѣхнала, леля се развика ужасена:

— Млъкни, лъжецо! Какъ не те е срамъ да клеветишъ едно невинно и беззащитно момиче? Сега ще ти докажа какъвъ си... И като каза това, съ спокойствие се зае да претърсва всичко мое — книги, тетрадки, блокове, кутии, ето и кутията съ боитѣ! Краката ми се подкосиха, разлюлѣхъ се, притѣмнѣ ми и безъ да забележи нѣкой, седнахъ, за да не се повала. Следъ

мигъ само, леля измъкна изъ подъ боитѣ скритата хилядарка, почна да я развѣва и подигравателно пита:

— Е, това хиляда лева ли сж, а, казай?! Кой я скри подъ боитѣ, майка ти, баща ти, или книжаръ, отъ когото си ги купилъ, кой, думай?

Мама слушаше и гледаше съкрушена. За нея бѣше непоносимо тежко да ме погледне и види такъвъ, какъто бѣхъ. Майчиното ѝ сърдце търсѣше да се самоизмами... Родителитѣ ми спасиха отчаянието си въ едно малко допусане, че може пъкъ да е слугинята виновницата.

Злинитѣ ми, обаче, не се свършиха. Продължавахъ да бжда лошъ и възмездие то, както увѣрваше леля, не закъснѣ.

Надигнеха се черни облаци окло менъ и въ училище. Пухехъ, пиехъ, играехъ на карти. Изоставихъ уроци, станахъ надмененъ и грубъ, почнаха разправи съ преподаватели, нанизаха се двойки, намали се поведението ми, докато осъмнахъ единъ день и изключенъ отъ мѣстната гимназия.

Взмущавахъ се и си двойкитѣ си несправедливи това никакъ не поддѣляхъ върху родителитѣ ми. За азъ бѣхъ напълно пропадъ човѣкъ и явно чувствую какъ имъ тежнѣхъ вече. Ваше на всѣка цена да въ родителитѣ си да не тятъ другаде, но да се гимназия. Бѣхъ въ VIII прѣвъ пътъ се надигна въ решение да се поправа, решение не бѣше разказъ а смѣтка, докато постигна ето. Една нова странична разтварѣше за съзнанието смѣтно бѣхъ увѣренъ, че но, при тоя завои въ ми, само леля е, която ще ми помогне. Бѣхъ колебание, разказъ, добъръ, представихъ се нея.

Изгледа ме тя съ орда гледъ и безъ всѣкакви телни сантименталности и ясно ми заяви: — Ти, глупаво и зло пакъ ни лъжешъ. Обещавашъ много, но нѣма повече вѣрва. На всѣка цена да отидешъ въ друга зия, не за да завършишъ

Георгиев

Памет на една майка-мъченица

(Тия редове са посветени на покойницата Аня, съпруга на нашия приятел Асен Т. Сантев. Тя е посветена и на всички ония български майки-мъченици, които отдават живота си срещу един нов живот — тяхната рождба).

Върху която живеем, е една дивна Божествена, насадена с най-красни цветя — с алените рози, с сини люляци, с хризантеми, градина, която е Самъ Господъ. Този всемогъщъ, простира от висините властна длъница, за да от тази Своя градина извади цветя, с които украси небесен престолъ, около ангелски чинове пътят, който и величатъ. Нали и когато влизаме въ домашни градини, обичаме да си вземем от най-хубавите цветя, които най-много харесваме, и ги носим с тях своите домове, за да се наслаждаваме на красотата.

Във всеки пролетен ден, когато природата се пробужда, нов живот, когато горите, нивите и полетата се покриват с своята нова пролетна, една млада и невинна, една мила рождба на своите ангели, една нървна съпруга, една истинска майка на своите приятели, едно цвете въ ангелски образъ, което небесния престолъ на своята слава, след като даде нов живот на първа мъжка рождба, да даде млада майка-мъченица, която носи своята първа рождба с толкова радости и надежди, че мечта и копнее да си даде нов живот, да го извади с усмивка да слуша и да слуша на най-прекрасната мелодия — „мама“.

Бог и ние околните сме благодарни, че нейният съпруг е такъв, че е възможно, което е възможно, силите и въ човешката сила да даде облекчение нейните страдания и мъки, да и да ги сполучи, но такава е била волята Божия. Да бъде името Божие благословено.

Ако ни скръбящи другарю, ние ние се разнесе всредъ

нашъ тъжната вест за твоята скъпа загуба, всредъ нашъ, твоите приятели, които сме свързани с толкова хубави и мили спомени, преживяни с теб и твоята покойна другарка, и тази тъжна новина ни потопи въ дълбока и неутешима скръб. Тежките дни, които преживяваме днес, не позволяват всички теб, твоите добри приятели, да се пригледат тук, за да вземат участие въ твоята дълбока и неутешима скръб, но теб изпращатъ чрезъ нас — на теб, своите горещи братски съботезнования, а на милата покойница — своя последен другарски поклонъ.

Тя не поръчаха да те утешаваме, защото никоя човешка сила и никое другарско чувство не би могло да те утешава, затова плачи и ридай безутешно! Нека горещи съзвон да обляватъ твоите очи, защото съзвонътъ успокояватъ и утешаватъ човешката душа, защото съзвонътъ прочиства и сж благодатъ за човешкото сърце, тъй както дъждовните капки прочистватъ и сж благодатъ за природата.

Богъ ще се смили надъ твоята безгранична скръб и ще ти прати Своята небесна Отеческа утеха, която е много по-голяма и много по-силна отъ нашата — човешката.

Мила ни Ани, скъпа ни незабравима другарко, утре, когато зората отново се зори и първият ден на пролетта огръятъ нашата земя, тамъ дето свѣтлѣе Божественото лице, а Неговият изобилни се наслаждаватъ на Неговата красота.

И когато въ ранни зори, първият лъчи на това пролетно слънце огръятъ и стоплятъ твоя студент надгробенъ камененъ кръстъ, спомни си, мила Ани, че това сж нашиятъ мисли по тебе.

Приобѣдъ, когато тихъ вѣтрѣцъ повѣе и нѣжно погали цѣвналитъ цветя, насадени надъ твоя хладенъ гробъ, спомни си, мила Ани, че тоба сж нашиятъ спомени по тебе.

Привечеръ, когато тихъ дъжъ

До Господина
Министра на Народното просвѣщение
Ст. София

Господинъ Министре,
Неодавна въ града ни бѣше дошелъ по служба главниятъ инспекторъ при Министерството Ви, г. Тутековъ. Въ неговата блудна синя поканка г. инспектора Тутековъ да каже на християните въ катедралната църква на града, кждетъ служи отъ много години, проповѣдь. Той се отзова. Неговата проповѣдь бѣше изпестрена съ примѣри изъ нашата днешна българска действителност. Той посочи между другото ужасната душевна трагедия, която е изживѣлъ единъ младъ блуденъ синъ отъ ловченско, комунистъ, хваналъ гората презъ есенъта и станалъ причина заради него да бъдатъ застреляни родителитъ му. Единъ проповѣдникъ, който говори върху евангелската притча за блудния синъ, никога не би могълъ да намѣри и да разкаже нѣщо по-сърдцераздиращо отъ това, което разказа на християните той. Оплакването сжбоза на родни млади синове, забравили Богъ и Родината. Страшна трагедия се разиграва презъ последните месеци въ душите на хората въ много български домове и причината за това е, преди всичко, отдалечаването отъ вѣрата и отъ Бога.

Пиша Ви, г. Министре, за да Ви уведѣя, че нищо не действа така силно върху душите на нашитъ хора, както това — единъ висшъ чиновникъ отъ българско министерство, при това главенъ инструкторъ надъ твоя гробъ, спомни си, мила Ани, че това сж нашиятъ съзвон по тебе.

А въ срѣднотенъ часъ, когато всредъ мрачно небе и страшни бури затръска въ гримотевници, спомни си, мила Ани, че това е плачътъ и риданието на твоята първа рождба, по свидно изгубена мила майка.

Богъ да те прости, скъпа ни другарко! Твоята паметъ ще бъде вѣчна въ нашитъ души, защото доброто сърце и милостивата душа — еднакъв се приематъ отъ Бога и отъ човѣцитъ.

На вѣкъ „ИСТИНА“

Стопанинътъ и редакторътъ на в. „Истина“, органъ на католичката пропаганда въ България, о. Д-ръ Гюловъ, въ бр. 976 отъ 24 февруарий т. г. се оплаква отъ насъ, че сме нападали Папата и католицитъ.

Нашитъ читатели знаятъ, че ние съ Папата, като духовенъ глава на католицитъ, па и съ самитъ католици, не сме се занимавали и не сме се занимаваме, защото това не влиза въ нашата програма. Ние сме помѣствали твърде хубави ласки по адресъ на сегашния Папа, които бѣха препечатвани и коментирани отъ в. „Истина“.

Ние сме се занимавали и ще продължаваме да се занимаваме, съ чуждата вѣрска пропаганда у насъ, която толкова много пакости нанесе на църквата ни, на държавата ни и

спекторъ по просвѣтата, да се качи въ днешно време на църковния амвонъ и да говори на християните евангелска проповѣдь. Това е толкова ново и въ сжщото време толкова скъпо и мило за християнската душа, че азъ съ тѣзи блѣди редове трудно мога да дамъ пълния изразъ на доволството и благодарността на нашитъ християни. Задълженъ съмъ отъ мнозина първи хора на града да Ви пиша, за да Ви замоля да похвалите този свой инспекторъ, но и да го задължите всѣгда, кждетъ го отведе службата му по градове и села, да говори на християните отъ амвона въ църквите имъ. Така той, а дено това сторятъ мнозина и мнозина църковни, духовни, големи и ржка за ржка, като вѣрни братя и учени своя народъ на вѣра и благочестие, както съ словата си, така и съ дѣлата си. А нима нѣкога народътъ ни е ималъ по-голяма нужда отъ единение и братолюбие, за които ратува св. ни Църква, и нима надъ учители и свещеника е висѣла по-тежка грижа и отговорностъ предъ тѣхния народъ отъ днешното сжбобносно време?

Архиерейски намѣстникъ;
Протоиерей Д. Попвасилевъ

на народа ни.

Жигосвали сме и ще продължаваме да жигосваме агентитъ на тая чужда пропаганда, па били тѣ католици, протестанти или други.

Ще ги посочваме на народа, за да се пазятъ отъ тѣх и тѣхнитъ уловки.

О. Д-ръ Д. Гюловъ и Сие, вмѣсто да си взематъ добра бележка отъ това, дръзнаха да искатъ дори заплати отъ българската държава, нѣщо, което ние порицаваме и тѣ сж се обидили. Мотивитъ имъ били, че въ Белгия, държавата плащала на еврейския хахаминъ, макаръ еврейтъ да били нѣколко хиляди души (sic). Папата си е твърде добъръ, като човѣкъ и Архипастиръ надъ католическия свѣтъ, който по време на голѣмитъ заѣрства, издетелства и гангстерства, извършени въ тая война отъ неговитъ поданици, имъ показва добъръ примѣръ и изобличение, но това си е негова работа; нека той да се занимава съ своитъ много милионни поданици, обаче, насъ, българитъ, го молимъ да не ни кача, нито да ни праща агенти, ала [о. Д-ръ Д. Г. и Сие, за да ни правятъ католици. Ние го молимъ да ни остави на мира, защото ние не сме нито езичници, нито варвари, а сме християнски културенъ народъ, съ училища, университети, сждилища, семинарии, богословски факултети, съ висша църковна управа, съ национални идеали и пр. . .

А своитъ агенти, които за съжаление сж българо-ренгати, ако не може да ги прибере у своя си, защото българскиятъ нашитъ работи.

Щомъ е така питаемъ: има ли тукъ нѣщо обидно за Папата и католическия свѣтъ? Щомъ се отнася до въпроса за обединението на църквитъ, ние до сега не знаемъ, че о. Д-ръ Д. Г. е ималъ пълномощно отъ Папата да води преговори съ вестникъ „Хр. защита“ за обединението на църквитъ? (sic)

Четете вѣкъ
Християнска защита

начешъ, а при нови условия продължишъ досегашния животъ. Съ тоя твой разенъ характеръ твърде трудно да отидешъ въ другъ домъ въ прѣкти тая опасна казвамъ, иди. Ще по-родителитъ ти да направятъ тая последна жертва, за да те после въ какво да ги оставятъ.

Ако пристигнахъ, обаче, овия градъ, ужасихъ се. Живота ни левъ, а това бѣше отъ условията за за-ането ми, въ него да нѣмаме. За всичко щѣше да си хазайката ми, при-се изпращахъ на пѣ-пансионъ. Посрещна ме побѣлѣла стара дама, телка на леля.

Ою, — ми каза тя най-доку — стаята ти. Въ-поставенъ при всички-добри условия на занятия. програмата, написахъ я, нѣма споръ. Сутринъ въ-ставане, 6:30 закуска, 1:30 до 2 ч. почивка; отъ-занятия, отъ 6—7 разходъ 7:30 ч. вечеря, отъ-занятия, 10 ч. въ лег-Настоявамъ за точното

приложение на тая програма, не се ли подчинилъ, не можешъ да живѣешъ у дома, а не живѣешъ ли у дома, не можешъ да останешъ и въ града, ще трѣба да се върнешъ. За увѣрение, заповѣдай, прочети писмото на родителитъ си, подписано и отъ леля ти.

Мълчахъ възмутенъ.

Старата жена ме наблюдаваше изпитателно.

— Виждамъ, не си съгласенъ, така ли?

— Съвсемъ не, — измѣнахъ — напротивъ, напълно съмъ съгласенъ.

— Разбрано.

— Разбрано, но на думи, въ сжщность се чувствавахъ нѣщо като изигранъ, приниженъ, смачканъ. Събудихъ се сутринъта почти боленъ. Въпрѣки всичко, старата жена бѣше мдра и милостлива. Изгледа ме съсрадателно и заговори съчувствено:

— Изглеждашъ ми бледничъкъ... Но съ всички все така е било. Щѣ мине... Или ти тежи строгата програма? Но тя никакъ не е строга момчето ми, ще видишъ, не се плаши

Изглеждашъ ми уменъ, така си е, па и добричъкъ си, скоро ще разберешъ, колко тя е такмо за твое добро... Но тамъ е работата, че не Богъ има нужда отъ насъ, а ние отъ Него. Ти имашъ нужда отъ Бога, момчето ми, а не Го търсишъ, затова ти е тежко! Потърси Го, помоли Му се и ще ти отлекне, повѣрвай ми! Той обича грѣшнитъ и имъ помага, а какъ имъ помага! Чакай, ще ти дамъ нѣщо.

Тя излѣзе и скоро се върна съ едно сребърно кръстче на сребърна верижка. — Ето ти, младо момче, едно малко кръстче. Дай да го окача на гърдитъ ти. Носи го всѣкога до сърдцето си, подъ ризата и никога, никога не го откачай отъ шията си, обещавахъ ли?

— Обещавамъ, — отговорихъ отъ вежливостъ.

— То е отъ монастиря на св. Иоана Рилски, — продължи старата, — осветено е при мощитъ му, то дава сила на душата, носи успѣхи и щастие, помага да се сбжднатъ желания. Дай да ти го окача! . . . Ха така! . . . Сега се помоли, кажи: искамъ да стана честенъ

и добъръ човѣкъ и ако си искренъ, молбата ти ще се чуе, ти ще станешъ добъръ и честенъ. . . Кажи де, не се срамувай, отпусни се, покори се! . . .

Като хипнотизиранъ повторихъ, че искамъ да стана добъръ и честенъ човѣкъ. Но щомъ тя излѣзе изъ стаята, възмутихъ се отъ глупостта и безхарактерността си. Бръкнахъ въ пазвата си да извадя кръстчето, но, ето, чудо, сякашъ невидима сила чрезъ затопленото кръстче погали измръзналата ми ржка. Нѣщо ставаше съ менъ. Олюлѣхъ се, повалихъ се въ леглото и заридяхъ отчаено. Нѣщо ме душеше, горещо, влудяваше. Изобщо, азъ знаехъ да плача и чрезъ плача си да прикривамъ прегрѣшенията си, но тоя пътъ оплакахъ себе си, това, че, бѣхъ победенъ. Отъ сърдцето ми димѣше непоносима болка, нѣщо горѣше и изпарѣша тамъ. Предъ менъ стоеше новъ животъ, бушуваха нови сили, какъ да се справя съ всичко! . . . Мислитъ ми лудо се блѣскаха насамъ-натамъ да намѣрятъ изходъ. . . . И. . . почнахъ да падамъ, да

ставамъ. . . . Загазихъ въ рѣка, водата стигна гърдитъ ми. . . . Чувамъ писци, виждамъ майка си въ отчаяние да риде, баща ми като лудъ да се лута, леля, страшната леля, да ми простира ръце, а старата хазайка, паднала на колѣне, да поднася кръстчето, моето кръстче, даръ на небето. . . . Сепнахъ се. Заспалъ съмъ и се събудихъ съ ржка въ пазвата, хваналъ кръстчето съ желание да го махна, но цѣлата присънена картина на опасностъ и отчаяние, на молитва и желание да ми се помогне ме разтърси, дълбока въздишка отъ мъка и облекчение се изтъргна. Нѣщо се откърти, нѣщо се откърсна, свърши се нѣщо съ миналото, защото навѣрно, въ сърдцето ми нѣмаше никакъва възможностъ за връщане къмъ него, а азъ бѣхъ достатъчно интелигентенъ да долавямъ нѣщата въ тѣхната тънка сжщность.

Както държахъ кръстчето въ ржката си, въ това щастливо за себе си безсилие, неусѣтно за себе си, мислено, искрено се помолихъ не на Бога, а на кръстчето, да ми даде то умъ

Църковно трапезарийно дѣло въ епархията

Провадийска духовна околия

Въ тази духовна околия има 36 енории, отъ които две градски. Общият брой на селищата е около 100. Наброяват се 57 църкви и 5 параклиса. Титулярни свещеници има 26 души. Отъ тяхъ само единъ е съ офикия — протоиерей.

гр. Провадия

Около 950 християнски къщи даватъ чисто българския обликъ на този малък, но оживенъ градъ. Богатата и широка околностъ спомага да се развива и процътява въ него всѣкакво занаятчиство, търговия и промишленостъ. Градътъ е прочутъ съ солени извори край него, отъ който се добива първокачествена солъ, чрезъ изпаряване на водата по механически начинъ. До самата соловарна се създаватъ вече съ име твърде лѣчебни солени бани.

Въ гр. Провадия има две енории, а единъ енорийски храмъ „Св. Благовещение“, строежа на който е билъ започнатъ презъ 1909 год. и довършенъ въ 1923 год. Той е величествена масивна постройка, изградена въ кръстообразна форма — чисто византийски стилъ — съ камбанария и голѣмъ сръденъ куполъ.

Въ града има още единъ храмъ „Св. Николай“, който е почти разнебитенъ, понеже не е подържанъ. А. причината за това е, че този храмъ се рѣче по общия планъ на града и поради това, инженерната властъ не позволява да бъде ремонтиранъ. Преди това, когато се е съставялъ градския планъ, защото въпросниятъ храмъ е тѣсно свързанъ съ историческото минало на Провадия и би трѣбвало да бъде обявенъ за старина и въ зависимостъ отъ което да се изработи или корегира общия

планъ на града.

Църковната трапезария е съществувала отъ 1938 до 1943 год. Нейната дейностъ, по години, се изразява така:

1) Презъ 1938 год. е била открита на 1 декемврий и закрита на 30 априлъ 1939 год. Давано е било обѣдна храна на 56 бедни деца и сж похарчени 23,962 лева;

2) Презъ 1939 год. е открита наново на 20 ноемврий и е продължила до 20 априлъ 1940 год., презъ което време сж били хранени на обѣдъ 56 бедни деца и сж изхарчени 21,350 лева;

3) Презъ 1940 г. е открита на 1 декемврий, а закрита на 30 май 1941 год. Давани сж обѣди на 50 бедни деца, като сж били похарчени 27,872 лв.;

4) Презъ 1941 г. е била открита на 15 декемврий и до 12 юний 1943 год. е давала обѣдна храна на 60 бедни деца. Изразходванитъ сръдства възлизатъ на 37,124 лева;

5) Презъ 1942 год. е открита отъ 1 декемврий до 12 юний 1943 год. Давани сж били обѣди на 56 деца и сж изхарчени 42,300 лева.

Въ разходите презъ всички години не влиза стойността на горивото, което е било давано даромъ отъ църквата. Тукъ не влиза сжщо и разхода за наемъ, понеже трапезарията се е помещавала въ църковно здание безплатно.

Питомцитъ сж били прегледени презъ първитъ две години и се е установило, че наддаватъ сръдно, че

децата сж членували въ мѣстнитъ ученически християнски дружества, кждето редовно сж слушали изнасянитъ отъ енорийския свещеникъ беседи. Общиятъ резултатъ на тѣлесното и духовно състояние на децата отъ трапезарията е билъ крайно насърчителенъ.

Изъ живота на епархията

Село Пчеларово, Ген. Тошевско

Село Пчеларово е едно отъ найбуйнитъ села въ Ген. Тошевска околия, съ едно население природно интелигентно, което съ рѣдъкъ стоицизъмъ е понесло румънското робство и е изпитало върху си тежкитъ послѣствия на послѣднитъ две войни. Пчеларовци съ ужасъ си спомнятъ, не толкова за кървавата баня, която сж прекарвали, колкото за тежкитъ дни, прекарани при откарването имъ въ Молдова, гдето една трета отъ откаранитъ сж оставили коститъ си. Честъ сж за пчеларовци военнитъ кръстове, които красятъ гърдитъ на 15—20 души, отличили се въ войнитъ за освобождение на Тракия и Македония, но още по голѣма честъ е будната селска младежъ, която носи въ себе си високо издигнатъ факела на истинското родолюбие.

Тая младежъ, която следъ освобождението ликуваше отъ възторгъ, не биваше да остане сама на себе си, защото къмъ нея вече се протѣгаха хищнитъ ржце на чужди народни елементи, които носѣха съ себе си само отрова и подготвѣха ново робство. Това не можа да отбѣгне отъ будното око на младия и енергиченъ енорийски свещеникъ, който успѣ да обособи младежкитъ национални сили въ едно юношеско християнско д-во.

Възторга, съ който младежитъ преграгнаха това дѣло бѣше голѣмъ; доказателство за това бѣше, че основаниятъ църковенъ хоръ можа успѣшно

Беседитъ, които имъ изнасяше енор. свещеникъ, можаха само да укрепнатъ и засилятъ още повече въ тяхъ религиозното чувство и национално съзнание и младежката готовност да служатъ, импулсирваше ръководителя имъ да не жали и послѣдната си св-

бодна минута, а да я посвети тѣмъ. Началото на 1944 год. завари д-вото съ още по стегнати редове и съ подготвена пиеса „Камбанитъ на св. Климентъ“, която се изнесе на 2 януарий въ салона на мѣстното читалище. Честъ правѣше на младитъ артисти присъствието на Архиерейскитъ Намѣстникъ отъ гр. Добричъ, който благоволи да се отзове на поканата ни. Реализиранъ бѣ приходъ 4460 лв., която бѣ подарена на мѣстното читалище.

Успѣшното изнасяне на горната пиеса подтикна младежитъ къмъ още по-голѣма дейностъ. Подготвено бѣше литературно музикално утро, което трѣбваше да се изнесе на 10. I. т. г., но поради смъртта на Андонъ Г. Шоповъ, членъ на д-вото, загиналъ като противовъздушенъ защитникъ при бомбардировката на София, изнасянето на това утро бѣ забавено, понеже всички взеха дейно участие при отдаването послѣдна почитъ на трагично загиналия дружественъ членъ.

Сжщия денъ следъ обѣдъ, забавата бѣ изнесена съ голѣмъ успѣхъ.

На 6. II. т. г. вечерта биде изнесена лит. муз. забава, преди започването на която говори г. Здравко Мърковъ, учителъ по религия въ Добричката см. гимназия на тама „Националното съзнание на българина“. Накрая г. Марковъ изтъкна, че носителка на българското национално съзнание е била и си остава св. ни прав. цър-

Д. Грънчаровъ чете рефератъ на тема „Църквата и социалниятъ въпросъ“, който съ вещина успѣ да разясни становището на тоя тѣй болелъ въпросъ. Кмета на с. Пчеларово Петъръ Никифоровъ благодари отъ името на всички пчеларовци за хубавитъ и съдържателни слова на сжзачицитъ и прикани посетителитъ да бждатъ винаги готови да следватъ заветитъ начертани отъ нашитъ дѣди. Нови ръкоплѣскания изпратиха послѣднитъ слова на г-на Кмета, следъ което се изнесе още единъ номеръ отъ забавата. Оградно е впечатлението, че въ сърдцата на пчеларовската младежъ гори пламъкъ на истинско родолюбие и тѣхната сплотеностъ а крепка гаранция за преуспѣване родната ни църква и България.

Съобщава: пчеларовецъ

Хроника

Молимъ всички настоятели на вестника да побързатъ съ изпращане на събранитъ суми въ св. Митрополия. Всѣки абонатъ на нашата епархия може да внесе абонамента си на своя енорийски свещеникъ.

На 3 мартъ — Освобождението на България се отбѣлжи тържественъ молебенъ отъ Епархийскитъ Архиерей, който произнесе академична речъ, въ която подчерта и сжщо аргументира двата мотива, които сж въодушевлявали освободителитъ и освободенитъ искератъ борбата до край за освобождението на България съ всички жертви, а името националното чувство и патриотизма. Следъ него, Намѣстникътъ на гарнизона г-нъ генералъ Н. Христовъ произнесе топло, искрено и прочуство слово, подходящо за историческитъ дни и моменти, когато то изживява българския обикновенъ родъ.

На 5 мартъ Н. В. преосвещенство служи сжжественъ литургия въ гр. Варна и произнесе назидателно слово предъ богомолцитъ и много масово се бѣха стекли се черкуватъ и да получатъ благословението на своя хирей.

На 8 мартъ Варненск. епарх. свѣтъ има разпоредително заседание въ гр. Преславъ, въ което разгледа всички писмени преписки, подготвени за дателството на Епархийскитъ Архиерей.

Вземе участие въ заседанието и на св. Синодъ въ пълнително тавъ.

На 10 мартъ въ селото Варненската, популярна беседа се състоя събрание на местни варненски граждани, където се откри отъ г. Коста Ранковъ виденъ гражданинъ и общински веникъ, който съ кратко, но сж топло и съдържателно слово объясни на присъствающитъ волюющата нужда, щото и въ гр. Варна, частъ по скоро се образува клонъ отъ Обществена сила, който клонъ бжде на фронта на държавата и въ помощъ на правителството докато трае войната.

Следъ изготвяне и приемъ на устава, ще бждатъ поканени да влѣзатъ въ този клонъ всички доблестни, честни и долюбиви българци, които да работятъ съ всички сили за велика, обединена и годинствующа България.

и разумъ, да стана честенъ и добъръ...

Мисля, кръстчето ми помогна, какво ще кажешъ? ... Станахъ честенъ и добъръ, а сѣтамъ и щастливъ човѣкъ, а?...

Измчениятъ приятелъ се усмихна:

— Така е, разбира се, но всѣки пътъ чудеса не ставатъ — Ставатъ, ставатъ! ... Па и не мисли, че Богъ ги прави тия чудеса! Чудесата човѣкъ си ги прави самъ, а Богъ само помага тѣ да се изпълнятъ.

Дано Богъ рече и за моя синъ...

И твоето хлапе не е безъ сили, само и то има нужда отъ една леля като моята, напимеръ! ... Ако я нѣмашъ, стани му ти тая леля! ... Знаешъ ли какво? ... На леля си издигнахъ скъпъ, красивъ паметникъ и гроба ѝ украсихъ, често наминавамъ да ѝ запаля свѣщъ. И ти, приятелю, имай куражъ! ... Хайде на добъръ часъ! ... Ако ти потрѣбамъ нѣщо на дѣло, повикай ме, ще съумѣя да се справя съ тоя синковецъ! Виждашъ ли моитъ? Меки като памукъ и си ги валямъ въ ржцетъ като восъкъ, както разума го налага, и това съмъ постигналъ не съ цѣлуки и милувки, а съ вѣра въ Бога и ба-

Гласътъ на нашитъ читатели

Любовъ къмъ отечеството

Дивакътъ държи повече на своята колиба, отколкото богатия на своята хубава къща, а планинецътъ се чувства много по-добре изъ високитъ планински урви, отколкото жителитъ на равното поле. Запитайте единъ овчаръ отъ Алпий, би ли искалъ да замѣни своето положение съ това на първия чифликчия въ полето? Той веднага ще ви отговори отрицателно. Ако случайно бжде принуденъ да се отдалечи отъ своето родно мѣсто, той постоянно ще мисли за него, за своитъ стада, за пороитъ, за облацитъ, ...

Тоя овчаръ не желае нищо друго, освенъ да яде ржжения хлѣбъ, да пие млѣкото на своитъ кози и да пѣе чуднитъ балади, които сж пѣли неговитъ дѣди. Той е подобно на едно планинско растение, коренитъ на което винаги трѣбва да бждатъ прикрепени въ скалитъ и което не може да вирѣе, освенъ, когато е брулено отъ вѣтроветъ и дъждо-

щина бдителностъ...

И като разгъна ризата си, той показа изъ подъ нея чудното сребърно кръстче.

ветъ, защото силната почва и горещото слънце на равнината не ще му понѣсятъ и ще го умъртвятъ. Кой е по-щастливъ отъ ескимоса въ ужасното му снѣжно отечество? Какво го интересуватъ него цвѣтата на нашия климатъ, предъ снѣговетъ на северния полюсъ, кждето той е роденъ и живѣе при своето семейство и при своитъ любими елени? Неговата задимена леденъ колиба му е много по-мила, отколкото нашитъ хубави къщи. Презъ пролѣтътъ, ескимоса се качва заедно съ жена си и децата си на единъ голѣмъ ледъ и плутува отъ едно мѣсто на друго, сжщо както ние плутуваме съ нашитъ хубави параходи. Макаръ и при най-голѣми неудобства, той пакъ е доволенъ отъ своята сждба и силно обича своята родина. Всичко това ни дава единъ много хубавъ примѣръ: да обичаме своето отечество, което Всевишниятъ е надарилъ съ хиляди красоти и богатства, отъ които ние, българитъ, така щедро се ползуваме.

Съобщава: Из. Г. Беазовъ

Рѣдъкъ примѣръ на самоотверженостъ

(продължение отъ 2-ра стр.)

доблестни и самоотвержени синове. Нашъ свещенъ дългъ е да ги подкрепимъ, насърчимъ и съ вдъхновение да чепимъ примѣръ отъ тѣхния величавъ и безпримѣренъ подвигъ.

Негово Благоговейство свещеникъ Н. Хубанчевъ, е съ висше образование. Младъ, енергиченъ, добъръ и твърде внимателенъ пастиръ.

Той е нашъ сътрудникъ, приятелъ и ревностенъ разпространителъ на нашия вестникъ. Палмата на първенството въ цѣлата епархия, въ записване

на абонати държи за сегашно Има 220 абонати изъ гр. Варна.

Използуваме случая да поздравимъ за тоя му подвигъ и сърдечно да му благодаримъ за ревността, съ която разпространява духовното книжнина.

Пожелаваме му здравео бодностъ, за да види изтънчатъ на мѣстото на изгорѣния храмъ, другъ, още по-голямъ, въ който да сжжестъ съ сжщата ревностъ, за да на Бога и величието на българския народъ.